

Dzīve
pēc dzīves
PIERĀDĪJUMS

RAYMOND A. MOODY, MD
and PAUL PERRY

Proof of Life after Life

**7 Reasons to Believe
There Is an Afterlife**

REIMONDS A. MŪDIJS, Dr. med.
POLS PERIJS

Dzīve pēc dzīves

PIERĀDĪJUMS

7 iemesli ticēt,
ka pēcnāves dzīve
pastāv

ZVAIGZNE ABC

153 (035)
Mu 057

**Raymond A. Moody, MD,
and Paul Perry**

PROOF OF LIFE AFTER LIFE

7 Reasons to Believe There Is an Afterlife

Copyright © 2023 by Raymond A. Moody and Paul Perry
All rights reserved.

Originally published by Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
Original cover designed by Devon Price.

No angļu valodas tulkojusi *Iveta Boiko*
Vāka dizaina autore *Ilze Isaka*

**Reimonds A. Mūdijs, Dr. med.
Pols Perijs**

DZĪVE PĒC DZĪVES. PIERĀDĪJUMS

7 iemesli ticēt, ka pēcnāves dzīve pastāv

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Dace Lorensa*
Redaktore *Jana Boikova*
Korektores *Evija Stikute* un *Agnese Rūtena*
Mākslinieciskais redaktors *Aigars Truhins*
Maketētāja *Dace Polkmane*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. R-627.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Iveta Boiko, 2024

© Izdevums latviešu valodā, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-521-2

Ar mīlestību veltīts manai sievai Šerilai un
mūsu bērniem Kārteram, Kerolai, Eiverijam,
Semjuelam un Rejam jaunākajam.

Reimonds A. Mūdijs, Dr. med., Dr. phil.

Manai sievai Darlēnai un bērniem
un mazbērniem, kas veido mūsu pasauli.

Pols Perijs

Saturs

Ievadvārdi	9
Priekšvārds. Pols Perijs. Pierādījumu kopums.....	11
Ievads. Nāvei tuvā pieredze.....	14
1. nodaļa. Kopīga nāves pieredze	27
2. nodaļa. Pirmais iemesls. Ārpusķermeņa pieredze	43
3. nodaļa. Otrais iemesls. Prekognitīvā pieredze	70
4. nodaļa. Trešais iemesls. Transformējošā gaisma	90
5. nodaļa. Ceturtais iemesls. Beigu skaidrība	111
6. nodaļa. Piektais iemesls. Spontāna izdziedināšanās, prasmes un mūzas	135
7. nodaļa. Sestais iemesls. Gaisma, migla un mūzika	155
8. nodaļa. Septītais iemesls. Psihomanteja	176
Noslēgums	201
Pateicības	210
Atsauces.....	214
Diskusiju jautājumi	232
Kā izveidot savu psihomanteju.....	237
Par autoriem	239

levadvārdi

Savu grāmatu “Dzīve pēc dzīves” Dr. Reimonds Mūdijs publicēja 1975. gadā, un cilvēce saņēma nenovērtējamu dāvanu, jo šī grāmata izmainīja pasauli. Būdams filozofijas profesors, kuru interesēja sengrieķu mantojums, autors guva iedvesmu no tādiem izciliem prātiem kā Platons, kurš savā laikā pierakstīja cilvēku liecības par dzīvi pēc nāves.

Grāmatā apkopota vairāk nekā 100 pacientu pieredze un ievērojami stāsti par piedzīvoto pēc klīniskās nāves, kas pamudināja profesoru Mūdiju publicēt savu pētījumu, sniedzot intriģējošu ieskatu mūsdienu attieksmē pret dzīvi pēc nāves, ko minējuši jau agrīnie grieķu filozofi. Vienlaikus viņš saprata, ka šie stāsti bija pašu mirstošo subjektīvi ziņojumi un ka racionālajai pasaulei, lai tā pieņemtu šo informāciju, ir nepieciešams kāds apstiprinošs kvantitatīvi izmērāmu, objektīvu pierādījumu kopums.

Lai gan turpmākajās desmitgadēs Mūdijs sarakstīja vairākas grāmatas, kas bija veltītas jautājumam par pēcnāves dzīvi, grāmata, kuru jūs turat rokās, ir viņa pirmais tiešais mēģinājums konsolidēt daudzus savstarpēji pārklājošos pierādījumus tam, ka dzīve pēc nāves eksistē.

Miljoniem cilvēku visā pasaulē zina par Dr. Mūdiju kā šīs jomas pamatlicēju, kurš 1975. gadā radīja terminu “nāvei tuvā pieredze” (NTP), taču daudz mazāk cilvēku zina par viņa ievērojamo grāmatu “*Glimpses of Eternity*”, kas iznāca 2010. gadā. Šis darbs bija pilnībā veltīts parādībai, ko viņš nosauca par kopīgo nāves pieredzi. Tai raksturīgas vairākas no neparastajām NTP izpausmēm, un tās pieredz normāli, veseli cilvēki, kuri atrodas mirstošās personas tuvumā vai arī zināmā attālumā no tās.

Šajā grāmatā autors būtiski paplašina kopīgās nāves pieredzes jēdzienu, detalizēti izklāstot neskaitāmus objektīvus pierādījumus apziņas eksistencei ārpus smadzeņu un ķermeņa robežām, kā arī apstiprina mūsu priekšstatus par dvēseli un to, ka mīlestība cilvēku starpā turpina pastāvēt arī pēc fiziskā ķermeņa nāves.

Šis jēdziena paplašinājums sevī ietver jaunas, nozīmīgas jomas, kas saistītas ar pēcnāves dzīves pētījumiem, piemēram, mūsdienīgu ārpusķermeņa pieredzes dokumentāciju un prekognitīvo pieredzi, kas saistīta ar garīgiem notikumiem (tostarp dziļi personiskiem Dr. Mūdijam, viņa ģimenei un draugiem). Autors aplūko arī beigu (jeb paradoksālo) skaidrības brīdi – šķietamu īslaicīgu atgriešanos dzīvē ar normālām kognitīvajām, emocionālajām un komunikācijas spējām cilvēkiem, kuriem konstatēti neatgriezeniski smadzeņu bojājumi, kam būtu jāizslēdz šāda veida apskaidrības iespēja, tomēr šādi gadījumi nav nekas neparasts.

Dr. Mūdijs stāsta par konkrētiem gadījumiem, kad gaismai piemīt transformējošs spēks, kā arī par neizskaidrojamiem izdziedināšanās gadījumiem un jaunām spējām, ko cilvēkā paver NTP. Īpaši interesanti ir viņa minētie gadījumi, kuros izmanota psihomanteja – sengrieķu spoguļvērošanas tehnika –, ko viņš ir atzinis par ārkārtīgi efektīvu, lai atvērtu durvis saziņai ar aizgājušajiem tuviniekiem.

Kopumā šī grāmata sniedz pārskatu par bagātīgu izpētes materiālu, kā arī visaptverošu tā analīzi. Tas ļauj šo grāmatu uztvert kā Dr. Mūdija mūža darba apkopojumu, kas pilnībā piepilda viņa 1975. gadā izdotajā grāmatā “Dzīve pēc dzīves” ietvertos solījumus. Šī grāmata patiešām sniedz pārlicinošus pierādījumus dzīvei pēc dzīves! Novēlu interesantu lasīšanu!

Ebens Aleksandrs, Dr. med.,
bijušais Hārvarda Universitātes neiroķirurgs,
grāmatu “Debesu valstības pierādījums”, “*The Map of Heaven*” un “*Living in a Mindful Universe*” autors

Priekšvārds

Pierādījumu kopums

Mans literārais aģents Nets Sobels 1987. gadā lūdza mani atklāt par līdzautoru grāmatai, kura man būtu jāraksta kopā ar doktoru Reimundu Mūdiju. Man tā bija zināma problēma. Lai gan esmu vispārējai veselībai veltīta izdevuma *American Health* (“Amerikas Veselība”) izpildredaktors, man nebija ne mazākās nojausmas, kas ir Reimonds Mūdijs, nemaz nerunājot par to, kas ir nāvei tuvā pieredze (NTP).

Mans aģents bija šokēts, to dzirdot. “Vai tad jūs neesat dzirdējis par garāmatu “Dzīve pēc dzīves?” viņš jautāja. “Vai jūs nekad neskatāties Opru (Opras Vinfrijas šovu)?”

Mūsu pusdienas bija apmēram pusē, un mans zināšanu trūkums par doktoru Mūdiju un viņa studiju jomu radīja klusumu pie galda. Es sajutos, maigi izsakoties, nekompetents.

Nets mainīja sarunas tematu, un es nodomāju, ka diskusija par doktora Mūdija neuzrakstīto grāmatai ir pabeigta. Taču tā nebija. Nets pabeidza ēst savu burgeru, izņēma zīmīti no jakas kabatas un nolika to uz galda.

“Šeit ir Mūdija tālruņa numurs, piezvaniet viņam,” viņš teica. “Jums ir jāiepazīstas ar šo cilvēku un pašu tēmu. Jums būs jāizglīto sevi šajā jomā.”

Tajā vakarā es piezvanīju doktoram Mūdijam, un atklājās, ka viņš ir atvērts un draudzīgs cilvēks, nevis kaut kāds stingrs ārsts, kā biju gaidījis. Viņš man uzreiz lika saukt sevi par Reimundu un bija pat uzjautrināts, ka es nebiju par viņu dzirdējis un neko nezīnu par nāvei tuvo pieredzi. “Mēs varam sākt ar tukšu lapu,” viņš teica. Nākamajā nedēļā es lidoju pie viņa uz Džordžiju, un

viņš mani sagaidīja lidostā. Viņa mājas bija vairāk nekā stundas brauciena attālumā no lidostas, un tas mums deva iespēju apspriest visdažādākās tēmas: zelta meklēšanu, noziedzīgu uzvedību (Reimonds galu galā ir psihiatrs), politiku un, protams, nāvei tuvo pieredzi (NTP). Līdz brīdim, kad ieradāmies viņa mājās, es jau biju piekritis kļūt par viņa līdzautoru mūsu pirmajai kopīgajai grāmatai. Tā man bija jauna un aizraujoša joma, un, rakstot grāmatu "*The Light Beyond*", es uzzināju pamatinformāciju par NTP: ka daudzi cilvēki, kas gandrīz nomirst, šī procesa laikā atstāj savu ķermeni, ka viņi bieži redz aizgājušos tuviniekus un ka lielākā daļa nonāk gaismā, kas izstaro labestību un gudrību. Man bija āķis lūpā. Toreiz es nolēmu izveidot šai tēmai veltītu bibliotēku, kas atspoguļotu Reimonda darbus un viņa zināšanas NTP jomā.

Šīs bibliotēkas izveide tagad ir gandrīz pabeigta. Ieskaitot grāmatu "*Dzīve pēc dzīves. Pierādījums*", tagad esam līdzautori jau sešām grāmatām, kā arī esam uzņēmuši divas filmas un savākuši audiokolekciju, kurā ietilpst vairāki simti interviju. Šie ieraksti patiesi ir īpaši, jo tajos dzirdamas gan viņu šalkas jūras līcī pie Reimonda mājas Alabamas štatā, gan šūpuļkrēsļa klabēšana, kas padara viņa improvizētās lekcijas nedaudz hipnotiskas. Katru reizi, kad klausos kādu no šiem ierakstiem, es domās pārceļos intervijas dienā un izjūtu pateicību par iespēju tajā brīdī būt klāt.

Kad klausos šos ierakstus, mani pārsteidz pamatīgās pārmaiņas Reimonda uzskatos par pēcnāves dzīvi. Kad sākām strādāt kopā, viņš nebūt nebija pārliecināts, ka nāvei tuvā pieredze ir pēcnāves pierādījums. Viņa skepticisms bija pamatots iemesls: NTP ir subjektīva pieredze, ko var uztvert tikai persona, kura to piedzīvo. Tātad, lai pierādītu drosmīgo tēzi par to, ka apziņa turpina dzīvot pēc miesas nāves, šim notikumam būtu nepieciešams vismaz viens aculiecinieks. Ar to es nedomāju kādu, kas vērotu cilvēku tā nāves brīdī, bet gan kaut kādā veidā objektīvi pievienotos cilvēka faktiskajai nāves pieredzei. Šādus aculieciniekus sauc par kopīgas nāves

pieredzes (KNP) dalībniekiem, kuri, kā aprakstīts šajā grāmatā, zināmā mērā piedalās cita cilvēka miršanas procesā.

KNP var izpausties dažādos veidos: var redzēt, kā cilvēks atstāj savu mirstošo ķermeni, vai telepātiski sazināties ar mirstošu cilvēku no attāluma un tā tālāk.

Mēs ar Reimundu sākām nopietni pētīt KNP ap 2005. gadu, taču interese par to mums radās jau vairāk nekā pirms desmit gadiem, kad lasījām par notikumiem, kas bija norisinājušies iepriekšējos gadsimtos, vai arī dzirdējām par mūsdienās notiekošajiem gadījumiem. Mēs tos pat pieminējām savā pirmajā grāmatā, tostarp dažus ļoti aprakstošus KNP gadījumus, kas ir iekļauti arī šajā grāmatā. Tad kādu dienu, sēžot šupulkrēslos un tērzējot, mēs sapratām: KNP ir pierādījums dzīvei pēc nāves. Šī pēkšņā atziņa novirzīja mūsu pētījumu fokusu uz KNP apkopšanu un izpēti, sakārtojot tās kategorijās.

Mēs uzskatām, ka šīs grāmatas lappusēs apkopotā informācija pierāda to, ka apziņa pārdzīvo ķermeņa nāvi. Vēl vairāk – Reimonds uzskata, ka lielais objektīvo KNP gadījumu skaits nozīmē, ka pēcnāves dzīve vairs nav jāpierāda. Drīzāk otrādi – lai neticīgie pierāda, ka pēcnāves dzīve nepastāv.

“Cilvēku ticībai, ka dzīvība turpinās pēc nāves, ir pilnīgi racionāls pamats,” saka Reimonds. “Es nevaru iedomāties veidu, kā apiet pierādījumus, ka tas tā ir. Esmu mēģinājis, bet tas nav iespējams. Tāpēc es saku: jā, ticība, ka dzīve turpinās pēc nāves, ir racionāla.”

Grāmatas nākamajās lappusēs varat lasīt šī racionālā pierādījuma izklāstu.

Pols Perijs

levads

Nāvei tuvā pieredze

Neviens nezina, vai nāve patiešām ir cilvēka lielākā svētība, bet visi baidās, ka tas ir lielākais lāsts, it kā kāds to zinātu.

Platons

Ir grūti iedomāties, ka nāvei tuvā pieredze (NTP) pati par sevi nebūtu apliecinājums dzīvei pēc nāves.

Es nešaubos par NTP eksistēšanu. Galu galā tas biju es, kurš 1975. gadā šo parādību definēja un nosauca to par nāvei tuvo pieredzi. [1] Es uzskatu, ka NTP ir daļējs pierādījums tam, ka dzīve pēc nāves pastāv. Esmu uzklaušījis pietiekami daudz cilvēku, kas stāstīja par to, kā atstājuši ķermeni un satikuši mirušos radniekus un kā pieredzējuši, ka nāves brīdī parādās spilgta un apzināta gaisma, lai piekristu 19. gadsimta psihologam un filozofam Viljamam Džeimsam, kurš, pēc tam kad pats bija guvis NTP, teica: “Viņš redz, bet nevar definēt gaismu, kura viņu apņēma un ar kuras palīdzību viņš redz objektus, kas liek viņam brīnīties. Ja nevaram izskaidrot fizisko gaismu, kā lai mēs varētu izskaidrot gaismu, kas ir pati patiesība?... Bet vai tu, Kungs, vēlies, lai es ietvertu [sic!] seklos un neauglīgos vārdos jūtas, kuras var saprast tikai sirds?” [2]

Tomēr, kad pabeidzu savu sākotnējo NTP pētījumu grāmatai “Dzīve pēc dzīves”, es sapratu, ka mans darbs joprojām neatbild uz daudzu lasītāju uzdoto jautājumu, kuru Platons uzskatīja par vissvarīgāko pasaulē: *kas notiek, kad mēs nomirstam?*

NTP pati par sevi ir subjektīvs notikums, ko nepiedzīvo neviens cits kā tikai tā persona, ar kuru notiek šis process. Un, lai gan daudzi pašus NTP stāstus uzskata par pierādījumu pēcnāves dzīvei, šīs pieredzes subjektīvais raksturs neļauj to uztvert kā objektīvu liecību. Citiem vārdiem sakot, ir grūti noticēt nāvei tuvajai pieredzei, kas paver durvis uz pēcnāves dzīvi, kamēr jūs paši to neesat piedzīvojuši.

NTP ierobežojumi

Es uzskatu, ka NTP ir patiesss apliecinājums pēcnāves dzīvei, taču vienlaikus apzinos, ka tās ir subjektīvas izpausmes bez objektīva pierādījuma – tā sakot, mana un citu ticīgo subjektīvā sirdsbalss pretstatā objektīvajām smadzenēm.

Agrīnajos pētījumos es interpretēju savu materiālu ar objektīvu nolūku – analizēju interesantu medicīnisku parādību un izjutu zinātnieka pienākumu to nosaukt vārdā un definēt. Pēc tam kad biju uzklājis tik daudzus pārlicinātos stāstus no pirmavotiem, mana subjektīvā sirds jūta, ka dzīve pēc nāves pastāv, taču mana objektivitāte netika pāri ticēšanas līmenim. Man nebija pārlicināto pierādījumu, ko likt pretī tām zināšanām, kuras man pašam mācīja augstskolā. Turklāt man bija neērti norādīt cilvēkiem, kam viņiem ticēt, īpaši attiecībā uz tik svarīgu tēmu. Tāpēc es paturēju savu viedokli pie sevis un ļāvu lasītājiem pašiem pieņemt lēmumu, balstoties uz “pierādījumiem”, kurus sniedzu.

Es pārbaudīju visu dokumentēto gadījumu izpēti, ko biju apkopojis, un 1975. gada vasarā atklāju 14 kopīgas iezīmes, kuras definēja to, ko es nosaucu par nāvei tuvo pieredzi jeb NTP.

- 1) **Nespēja verbalizēt.** Šī pieredze līdz šim nav bijusi izsakāma, jo cilvēku valodā nav vārdu, kas ļautu izteikt apziņu nāves brīdī. Patiesībā daudzi cilvēki, kuriem ir bijusi NTP, izsakās šādi: “Nav vārdu, lai izteiktu to, ko es cenšos pateikt.” Tas,

protams, rada problēmas, jo, ja kāds nevar aprakstīt notikušo, viņš nevar sniegt citam cilvēkam izpratni par NTP, nedz arī to iegūt no citas personas.

- 2) **Ziņas dzirdēšana.** Mana pētījuma laikā daudzi cilvēki stāstīja, ka dzirdējuši, kā ārsts vai kāds cits cilvēks pasludināja viņus par mirušiem.
- 3) **Miera un klusuma sajūta.** Daudzi cilvēki savas pieredzes laikā aprakstīja patīkamas sajūtas un spēju just pat pēc tam, kad tika atzīti par mirušiem. Kāds vīrietis ar smagu galvas traumu un bez acīm redzamām dzīvības pazīmēm teica, ka visas sāpes pazuda, kad viņš peldēja cauri tumšajai telpai un saprata: “Acīmredzot esmu miris.”
- 4) **Troksnis.** Daudzos gadījumos cilvēki ziņoja par neparastām dzirdes sajūtām, piemēram, skaļu dūkoņu vai zvana signālu. Daži uzskatīja, ka šis troksnis ir diezgan patīkams, savukārt citus tas ārkārtīgi kaitināja.
- 5) **Tumšais tunelis.** Cilvēki stāstīja par sajūtu, it kā kāds spēks viņus ātri izvelk cauri tumšai telpai, kuru viņi visbiežāk aprakstīja kā tuneli. Piemēram, kāds vīrietis, kurš vairākas reizes “nomira” apdegumu un kritiena traumu laikā, teica, ka nokļuvis “tumšā tukšumā”, kurā peldējis un kūleņojis cauri kosmosam.
- 6) **Ārpusķermeņa pieredzes.** Šīs pieredzes laikā, kas parasti notiek pēc tuneļa, lielākajai daļai cilvēku bija sajūta, ka viņi pamet savu ķermeni un redz sevi it kā no malas. Daži sevi raksturoja kā “trešo personu telpā” vai kā “esot uz skatuves izrādes laikā”. Pieredze, ko viņi piedzīvoja ārpus ķermeņa, bija diezgan detalizēta un bieži vien ietvēra izpratni, ka viņi ir miruši un vēro paši savu fizisko ķermeni. Daudzi cilvēki medicīniskās procedūras

un apkārt notiekošo darbību aprakstīja tik detalizēti, ka vēlāk ārstējošajiem ārstiem nebija šaubu: komā esošais pacients kaut kādā veidā ir novērojis notiekošo.

- 7) **Satikšanās ar citiem.** Tunelim parasti sekoja ārpusķermeņa pieredze, pēc kuras bieži notika tikšanās ar citām “garīgajām būtnēm”, kas bija tur, lai atvieglotu cilvēka pāreju nāves stāvoklī vai pateiktu, ka vēl nav pienācis laiks mirt.
- 8) **Gaismas būtne.** Visneticamākais elements, kas vienoja stāstus un visvairāk ietekmēja cilvēkus, kuri to pieredzēja, bija sastapšanās ar ļoti spilgtu gaismu – to cilvēki visbiežāk aprakstīja kā “gaismas būtni”. Atmiņu stāstos atkārtojās līdzīgs raksturojums: šī būtne vispirms parādījās kā blāva gaisma un pēc tam strauji kļuva spilgtāka, līdz sasniedza neparastu mirdzumu. Reliģiozi cilvēki to bieži raksturoja kā “Jēzu”, “Dievu” vai “eņģeli”, un šī gaismas būtne sazinājās ar konkrēto cilvēku (dažreiz valodā, kuru viņi pat nebija dzirdējuši), nereti jautājot, vai viņš ir “gatavs mirt”, vai arī apjautājoties, kādi bijuši viņa sasniegumi dzīvē. Gaismas būtne šos jautājumus neuzdeva nosodoši, drīzāk tiem piemita sokratisks raksturs, jo mērķis bija iegūt informāciju, kas palīdzētu cilvēkam virzīties pa patiesības un pašrealizācijas ceļu.
- 9) **Dzīves pārskats.** Gaismas būtnes izzinošie jautājumi cilvēku bieži noveda pie atskatišanās uz dzīvi, kas pats par sevi bija pārsteidzoši spēcīgs moments, kura laikā cilvēkam tika parādīta visa viņa dzīve panorāmiskā straujuma. Pārskats bija ārkārtīgi ātrs, neticami spilgts un paties, un tas notika hronoloģiskā secībā. Daži cilvēki to pat raksturoja kā “trīsdimensionālu”, savukārt citi – kā emocionāli “ļoti uzlādētu”, kurā darbība notika vairākās dimensijās, lai indivīds varētu saprast ikviena pārskatā iesaistītā domas.

- 10) **Robeža vai pāreja.** Dažos gadījumos cilvēki stāstīja, ka tuvojās “robežai” vai “pārejai”, pēc kuras vairs nebūtu atgriešanās. Šo robežu cilvēki aprakstīja dažādi: kā ūdeni, pelēku miglu, durvis, žogu pāri laukam vai pat līniju, dažreiz iedomātu. Vienā gadījumā cilvēku pie līnijas pieveda gaismas būtne un jautāja, vai viņš vēlas mirt. Kad viņš teica, ka neko nezina par nāvi, būtne viņu aicināja: “Pārkāp šo līniju, un tu uzzināsi.” Kad to izdarīja, viņš piedzīvoja “visbrīnīgāko sajūtu” – mieru, klusumu un visu raīžu izzušanu.
- 11) **Atgriešanās.** Ir skaidrs, ka manis intervētie cilvēki atgriezās fiziskajā dzīvē. Daži pretojās tam, lai atgrieztos, un vēlējās palikt aprakstītajā pēcnāves stāvoklī. Daži ziņoja par ceļojumu atpakaļ caur tuneli uz savu fizisko ķermeni. Pēc atgriešanās viņiem ilgu laiku saglabājās labs noskaņojums un pozitīvas sajūtas. Liela daļa cilvēku piedzīvoja tik dziļu pozitīvo transformāciju, ka pēc tam bija grūti atpazīt to personību, kas viņi bija pirms NTP.
- 12) **Izstāstīšana citiem.** Visi pacienti, ar kuriem es runāju, bija saprātīgi, līdzsvaroti cilvēki. Tomēr, tā kā baidījās, ka viņus uzskatīs par jukušiem vai garīgi slimiem, šie cilvēki parasti izvēlējās klusēt par savu pieredzi vai stāstīja par to tikai kādam ļoti tuvam cilvēkam. Tā kā valodā neeksistēja attiecīgi jēdzieni, kā izstāstīt piedzīvoto, viņi izvēlējās to paturēt pie sevis, lai neviens nedomātu, ka nāves pieredzes dēļ kļuvuši garīgi nelīdzsvaroti. Tikai tad, kad sabiedrībā izplatījās informācija par manis veikto pētījumu, šie cilvēki beidzot sajūtās droši, lai dalītos savā pieredzē ar citiem. Cilvēki, kuri bija piedzīvojuši NTP, taču ilgu laiku nevienam par to nestāstīja, bieži vien man veltīja pateicības vārdus, kas skanēja šādi: “Paldies par jūsu darbu. Tagad es zinu, ka neesmu traks.”

- 13) **Ietekme uz dzīvi.** Lai gan lielākā daļa šo personu izvēlējās kļusēt par savu pieredzi, tās ietekme uz viņu dzīvi bija dziļa un pamanāma. Daudzi man teica, ka, pateicoties nāves pieredzei, viņi savā dzīvē ir ieguvuši plašuma un dziļuma sajūtu, ka viņi ir sākuši dzīvi uztvert apzinātāk un kļuvuši uzmanīgāki pret apkārtējiem cilvēkiem. Piedzīvotais viņiem pavēra jaunus mērķus un jaunus morāles principus, kā arī atjaunoja apņēmību dzīvot saskaņā ar tiem.
- 14) **Jauna attieksme pret nāvi.** Visi iztaujātie cilvēki runāja par jaunu attieksmi pret nāvi. Viņiem vairs nebija bail no nāves, taču daudziem bija sajūta, ka viņiem jāpievēršas savai personīgajai izaugsmei, pirms būs pienākušas beigas fiziskajai dzīvei. Viņi arī uzskatīja, ka pēcnāves dzīvē neeksistē “atlīdzības un soda” modelis. Gaismas būtne viņu “grēcīgos” darbus drīzāk padarīja acīm redzamus un lika saprast, ka dzīve ir mācīšanās process, nevis notikumu kopums, par kuru pēc nāves tiks nolasiēts spriedums.

Šo kopīgo iezīmju apkopošana bija vissvarīgākais mana pētījuma aspekts un, ja tā padomā, iespējams, vissvarīgākā lieta, ko es turpināšu darīt savā dzīvē. Pirms manis neviens nebija padziļināti pētījis šo pieredzi, kaut gan visi NTP elementi bija pazīstami reģistrētajā cilvēces vēsturē. Tie piederēja pie cilvēku dzīves, taču neviens nebija šo pieredzi apkopojis un padarījis to izprotamu sabiedrībai.

Darbs, ko es paveicu, uzrakstot grāmatu “Dzīve pēc dzīves”, pavēra durvis lielum skaitam medicīnisku un filozofisku pētījumu par nāves tēmu – atklāja informāciju, kas bija ļoti nepieciešama tiem, kuri bija piedzīvojuši kādu no šīm mulsinošajām pieredzēm un tagad varēja gūt mierinājumu, zinot, ka viņi nav vieni savā pieredzē.